

Den fatala förnekelsen

Pseudonymen Maj Grefve återkommer med tre krönikor, som publiceras efter varandra. Detta är den första.

Utan att folket gett sitt samtycke befinner vi oss sedan årtionden på ett slagfält. Från Smygehuk i söder till Treriksröset i norr har hornet ljudit för ett förödande könskrig med vårt folk och Sveriges väl som insats. De kvinnliga landvinningarna är påtagliga. Och samtidigt som könskriget rasar, rasar även vårt land. Hur hamnade vi här? Kan orsakssambandet förklaras med slumpen? Och finns det någon räddning?

Kvinnor och män är olika. Punkt. Det är förunderligt hur många genusimpregnerade forskare som välvilligt satt sin heder i pant för att via akademiska cirkuskonster förneka detta. Och de gör det med en sådan emfas att man nästan skulle kunna tro att dessa akademiker, som ofta tar tillfället i akt att påvisa mäns tillkortakommanden, i själ och hjärta komiskt nog vill att män och kvinnor ska bekräftas vara kopior av varandra. Det spelar emellertid ingen roll hur mycket genusvetare och feminister tar ton i fördumningens kakafoni om att könet bara är en social konstruktion. De har nämligen inte empiriskt stöd. De biologiska skillnaderna är högst reella och det som man från olika ideologiska ståndpunkter grälar om är endast hur stora de är och varför de finns. De läsare som inte kan ta till sig generella resonemang kommer förmodligen att missförstå denna text. Bara omnämmandet av biologiska skillnader mellan könen triggas ofta igång den där beklämmande ryggradsreflexen att skribenten önskar kvinnor fjättrade vid spisen. Det är dumheter, och ingenting jag tänker ge mig in på.

Människan har en mängd genetiskt influerade grundegenskaper, varav de allra flesta fördelar sig någorlunda jämt mellan könen. Några sticker dock ut. Män är betydligt mer risktagande och konkurrensbenägna. Kvinnor är mer empatiska, vårdande och intresserade av mellanmänniska relationer. Det är uppenbart att dessa generella könsskillnader har tjänat oss oerhört väl genom årtusendena. De har förmodligen till och med varit en förutsättning för vår arts fortlevnad, vilka egenskaper som nedärvs via det naturliga urvalet tenderar att vara. De som ser ner på de egenskaper som kvinnor fått i rikliga mått som garant för överlevnaden, skriker sig hesa över orättvisan kring egenskapernas fördelning. Att vara som män står uppenbarligen högre i kurs. Om man är kvinna, vill säga.

Det är nästan skottpengar på den som påminner om de typiskt kvinnliga egenskaperna och om att de är en gudagåva när det gäller omsorgen av små barn. Med tanke på en mors investering i varje barn genom graviditet och födsel – en process som riskerar äventyra den blivande moderns eget liv - ter det sig självklart för varje sunt tänkande människa att kvinnan i möjligaste mån måste vara biologiskt predestinerad att både vilja och kunna tillgodose det hjälplösa barnets behov, dygnet runt i många år. Det kostar på att ersätta de förlorade barnen med nya, krasst sett. Empatis finesser ser till barnets känslöytringar får ett adekvat gensvar.

Kvinnor är mer anpassningsbara och tillmötesgående än män i relationer till andra vuxna. Historiskt sett har kvinnor lämnat sin födelseort och klan för att undvika de missbildningar och ärftliga sjukdomar som barnen riskerar få vid val av partner med för liten genetisk variation (female exogamy). För att klara sig i nya miljöer, och minimera faran det innebär att lägga det egna livet i händerna på människor som har mindre skäl att sörja för ens bästa, har det varit utomordentligt viktigt för kvinnor att kunna anpassa sig till nya omständigheter och främmande människor. Det kan vara förklaringen till att kvinnor ler och gråter mycket mer än män, samt i sociala sammanhang tittar och nickar mer mot dem som pratar. Genom att sända dessa underkastelsens avväpnande signaler har kvinnor lyckats undvika konflikt och invaggat de nya fränderna i trygghet, i känslan av välvilja och icke-fara.

Oavsett vad vi vill, kan vi inte frigöra oss från vår biologi. Den lever inom oss kvinnor och er män. Det finns naturligtvis kvinnor som törs ta strid för åsikter mot gruppens gillande och som därmed löper risken att förlora vänskap och bli socialt stigmatiserade, kvinnor som kan fatta beslut där enskilda ömkansvärda individer kommer i kläm för det stora flertalets bästa. Det finns även män (till och med statsmän) som räddhågset sveper med i var pk-idiotis vindriktning och vars journalistiska gärningar ägnas det ena tårdrypande reportaget efter det andra. De enskilda exemplen är dock irrelevanta. Det är gruppnivån som ligger till grund för samhällsutvecklingen.

Det vore därför ytterst välgörande för debatten om vi kunde frigöra oss från ideologier och önsketänkande, och istället objektivt och neutralt betrakta fakta om könsskillnader. Är typiskt kvinnliga egenskaper en gynnsam brygd hos makthavare i ett land? Vad innebär de för beslut om statlig och kommunal ekonomi, för beivrandet av kriminalitet, upprätthållandet av gränser, och förhållandet till främmande makt? Ja, hur blir det när empati, vårdande och anpasslighet appliceras i ett makroperspektiv, det vill säga flyttas från omsorgen om det egna barnet till våra beslutande församlingar, till våra tidningsredaktioner och domstolar? Hoppfullt? Eller hopplöst? Sverige anno 2018 är en spillra av sitt 'Du gamla du fria, du tysta du glädjerika sköna'. Är det en slump att kvinnors exponentiellt ökade inflytande i samhället har skett samfällt med moraset?

Maj Grefve

<https://morklaggning.wordpress.com/2018/04/04/den-fatala-fornekelsen/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.